

Умни тѣ иманѣ даватъ само да стоиш при тѣхъ;
 А безумни тѣ мя сякатъ, чи докарвамъ нѣщо зло.
 Кой то ище да познае, кой съмъ азъ, какъвъ челѣкъ,
 Треба малко да е ученъ, и тогасъ може разбра. *)

2.

Всякъ челѣкъ мя е затворилъ въ негова та си темница,
 И мя свързаль да не можъ отъ тукъ до тамъ да идъ.
 А азъ напротивъ не слушамъ; всяко мѣсто обикалямъ,
 По рѣкы море та плавамъ, и день и ношъ си ходиъ.
 Гдѣ то ма потърсишъ, можешъ тутакси да мя намеришъ,
 Въ всяко мѣсто на земля та тамъ съмъ, ако ма подиришъ.

3.

Человѣци отъ земля та всякоги мя изкопаватъ
 И по' добаръ за да става въ оганъ пакъ мя преправятъ.
 Правятъ тѣло то ми юще какъ то тѣхъ то ся допада,
 Какъ то повележтъ става и не може другоаче,
 Гледашъ мя и мя познавашъ; всякоги ти съмъ потребенъ,
 Вѣренъ съмъ азъ твой пріятель, и познайникъ и хранитель.
 Всичко то твое иманѣ мени всякоги предавашъ,
 Като две тѣ съмъ ти очи, и отъ горѣ си мя носишъ.
 Юще мыслишъ и не можешъ да познашъ твоя пріятель?
 Въ джоба си брачни, да видишъ; тутакси ще мя намеришъ.

4.

Чюество, гласъ, азъ никакъ немамъ, нито кракъ нито рацѣ,
 И седиъ на едно мѣсто, и си мыслиъ за честь та.
 Но ако рече да доде нѣкой предъ мое лице
 Променувамъ ся тогива дору при мене стои.

*) 1 Книга, — 2 Умъ, — 3 Ключъ, — 4 Огледало.